

MINNETALE VED METTE JOHANNE BULL LUNDS GRAVFERD

Mandag 27. mars 2017 kl. 11.30 i Haslum krematorium, store seremonirom.

*Hvis du engster tiden bort,
Gjør du livet tomt og kort.
Hvis du gleder deg ved mangt,
Gjør du nuet rikt og langt.*

Kjære Ole Johan!

Kjære Johanne og Atle!

Kjære alle Mette Bull Lunds slektninger og venner!

Et menneskeliv er slutt. Mette lever ikke lenger blant oss. Men hun fikk leve et godt og rikt liv. Ole Johan, Johanne og Atle har gitt meg innblikk i livet til Mette. Jeg tror utfra det dere har fortalt meg at hun kunne gjøre den danske dikteren Piet Heins ord i innledningen til sine.

Døden er en naturlig del av livet. "Den kan ikke leve, som ikke kan dø", står det i en visetekst. Når vi fødes, er dette starten på en livsvei, lang eller kort, som ufravikelig ender med døden. I livet må vi utnytte de muligheter vi får, til beste for oss selv og våre medmennesker. Samtidig kan vi her ved båren til et nært medmenneske, se vårt eget liv i et større perspektiv. Alle utgjør vi et lite ledd i menneskehetens utviklingskjede.

Vi har alle våre forventninger til livet og til hva det skal inneholde. Og selv om vi med fornuften vår vet at livet brått kan ta slutt, lever de fleste av oss med en tro på at livet skal vare til vi blir riktig gamle. Mette fikk et godt liv, men hun burde fått mange flere år sammen med dere.

Å tenke tilbake på et avsluttet liv til et menneske vi har hatt et nært forhold til, en ektefelle, en mor, en slektning, en venn, kan gi oss både glede og styrke. Og ofte kan vi, selv om omstendighetene er triste, finne glede ved å tenke på at det livet som nå er slutt, hadde mange gode sider og var av betydning for andre mennesker. Kanskje kan slike tanker inspirere oss til fortsatt å vise omsorg og medmenneskelighet overfor hverandre i dagene som kommer.

* * *

Mette hadde en fin og ubekymret barndom der hun vokste opp på Lijordet i Bærum sammen med mor Gerd og far Randulf, som hun var svært glad i. I søskenflokket Ragnhild, Bente, Randulf var hun den nest eldste. De er alle tilstede her i dag.

Hun hadde gode minner fra somrene på Gåsøya i Oslofjorden, der foreldrene hadde landsted. Her ble hun glad i vann, og ble etter hvert en god svømmer og seiler. De flotte seilturene i barndommen sammen med far og søsken snakket hun ofte om.

Hun tok artium i 1964 på Nadderud videregående. Gjennomgikk så ett-årig sekretær linje ved Otto Treiders Handelsskole. I tillegg studerte hun språk i England, Sveits og Frankrike. Tilbake i Norge traff hun Ole Johan. Han var flink til å danse og kanskje var det felles interesse for musikk og dans som gjorde at hun falt for ham. Inngangsmusikken her i dag, før seremonien begynte, og det siste musikkstykket er smakebiter på musikken de hadde felles. Det fulgte mye glede og gøy med musikken.

Så ble det forlovelse på Gåsøya og seinere bryllup hos mormor på Bygdøy.

Unge og uten frykt dro Mette og Ole Johan til USA, til Pennsylvania i 1968 for å arbeide. Ole Johan hadde en stilling å dra til som datasystem-analytiker. Etter en måned fikk Mette en sekretærstilling i samme firma. Her likte hun seg godt. Fikk en god sjef og gode kollegaer i arbeidet med den gangen verdens største datamaskin.

Mette og Ole Johan likte å reise og dro på kryss og tvers over hele kontinentet i feriene. Etter 3 år tok de permisjon fra jobben for å ta en kjempereise der de også besøkte Oleana, Ole Bulls mislykte forsøk på å bygge opp en norsk nybyggerkoloni på midten av 1800-tallet. Ole Bull var bror til Mettes tippoldefar!

Da Mette ble gravid ville de hjem til Norge og bosatte seg i Røyken. Johanne ble født januar 1974. Seinere kom Atle i november 1975.. Mette elsket småbarns tiden, det å være tilstede i barnas barndom, og gikk først tilbake til arbeidslivet da Atle og Johanne var 8 og 10 år. Hun fikk jobb i firmaet Collett Marvel Hauge i Asker som innkjøpssjef og tok videre utdanning og ble emballasjeingeniør. Som 63-åring pensjonerte hun seg.

Mette var et sosialt og aktivt menneske. Det var lett for henne å få venner. I nabolaget oppsto Røykengjengen, et fellesskap med mange aktiviteter. Det ble joggeturer, festlige sammenkomster og turer i inn- og utland, til Kilimanjaro i Afrika, rundtur på Cuba og Pilgrimstur til Santiago de Compostella. Ole Johan dro henne med på sykkelturet rundt i Europa. Det ble også en tur med sykkel rundt i Vietnam og Kambodsja.

Da barna for lengst var flyttet ut ønsket Mette og Ole Johan et enklere sted å bo. Mette foreslo å flytte til Fornebu, fra enebolig til ny leilighet og Ole Johan var enig. Etter nesten ti år med venting ble nybygget ferdig og de flyttet inn til Fornebu i 2012. Byttet var vellykket og begge ble

veldig fornøyde med beliggenhet og utsikt.

Mette ble mormor til Herman og Jesper i 2005 og 2007. Hun hadde lenge ønsket seg barnebarn og gleden var stor. Som mormor var hun sammen med barnebarna så ofte hun kunne, og var alt fra en fin samtalepartner til en som lekesloss, bygde klosser og tok dem med for å bade.

Men så begynte sykdommen å prege livet hennes. Diagnosen Alzheimer gjorde dagliglivet hennes gradvis vanskeligere. Da hun ble fratatt sertifikatet i 2012, lot hun sinnet gå ut over legen. Men etter hvert fikk hun ham som en god venn. Selv med sykdommen klarte hun lenge å leve et aktivt liv. Det ble konserter, ferieturer med sykkel og bil, båttur med Hurtigruta. Det siste året ble det fine, opplevelsesrike reiser både til USA, rundt i Europa og seiltur ut fra Cannes med søsknene.

Rett før jul ble Mette mye sykere og fikk umiddelbart plass på Solvik sykehjem i Bærum. Situasjonen forverret seg og 18. mars døde Mette.

* * *

Arnulf Øverland skrev diktet «Bare å leve»:

*Bare å leve er lykke,
om og i fattige kår,
har du en hånd å trykke,
har du en midtvintersdrøm om ennu en vår!
Gylne dråper blir hvert minutt
til slutt.*

*Men engste deg ikke for døden;
som oftest er den lett;
Du vil bare hvile en liten stund,
fordi du er så trett.
Du sovner inn og du sover.
Da er det over.*

* * *

Enten den vi har mistet er ung eller gammel - var lykkelig eller hadde det vondt, er døden en naturlig ting vi er nødt til å godta. Men livet må også etter denne dagen gå sin gang. La oss som ennå lever, leve livet til glede for oss selv og for våre medmennesker.

La oss derfor i denne stunden også gi rom for noen lyse tanker. La ikke bare det triste fylle sinnet i dag. Tenk på alle de gode minnene som fins. Tenk på Mette slik hun var når dere opplevde noe hyggelig og fint sammen. La slike bilder sitte igjen når vi går herfra i dag.

Ole Nielsen